

عنوان مقاله:

بررسی نظریه ارتباط گرایي و تاثیر آن بر یادگیری

محل انتشار:

دومین کنفرانس بین المللی پژوهش های نوین در حوزه علوم تربیتی و روانشناسی و مطالعات اجتماعی ایران (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

مجید ضرغام حاجبی - عضو هیات علمی و استادیار، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد قم

معصومه اسد - دانشجوی دکتری روانشناسی تربیتی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد قم

خلاصه مقاله:

به موازات تحولات همه جانبه در عرصه فناوری اطلاعات و ارتباطات، نظامهای تعلیم و تربیت نیز به عنوان بخش مهمی از جامعه با مطالبات و چالشهای جدیدی مواجه شده اند. مربیان و پژوهشگران در پاسخ به شرایط جدید به تلاش های فکری خود ادامه داده و به خلق نظریه ها و الگوهای متعدد مبادرت کرده اند. یکی از این تلاشها به ارایه نظریه یادگیری جدیدی تحت عنوان (ارتباط گرایي) منجر شده است. از نظر ارتباط گرایي، یادگیری عبارت است از فرآیند خلق ارتباطات جدید؛ به عبارت دیگر، یادگیری فرآیند شکل دهی و شکل گیری شبکه هاست. ارتباط گرایي دیدگاهی است که دانش و شناخت را (توزیع شده) و در سطح شبکه ای از افراد و فناوریها می بیند و یادگیری را فرآیند ارتباط، رشد و رهیابی آن شبکه ها می داند. بنابراین با توجه به گسترش و فراگیری نظریه ارتباط گرایي که بر حوزه یادگیری در عصر دیجیتال تاکید دارد، مقاله حاضر رهیافتی است به این دیدگاه نوین و میتواند نقطه آغازی بر بحثهای دامنه دار در این حوزه باشد. بنابرین به نظر میرسد، مطالعه این مقاله برای علاقه مندان هر دو حوزه دانش در شناساندن ابعاد مختلف آن مفید باشد. چند دهه اخیر شاهد رخدادهای مهمی در زمینه دانش و فناوری بوده ایم، این رخدادهای حوزه تعلیم و تربیت را با چالش ها و مطالبات جدیدی روبرو کرده است. در پاسخ به شرایط جدید الگوها و نظریه های گوناگونی توسعه یافته اند. هدف این مقاله بررسی و تحلیل ارتباط گرایي است که در چند سال اخیر مورد اقبال پژوهشگران قرار گرفته است. برای این منظور پژوهشگر با استفاده از روش های توصیفی تحلیلی به گردآوری شواهد متنی، و تجزیه و تحلیل آنها مبادرت کرده تا به سوالاتی درباره این نظریه پاسخ دهد: (برتری های روش ارتباط گرایي نسبت به روشهای سنتی در یادگیری مشارکتی چیست) آیا ارتباط گرایي می تواند یک نظریه یادگیری باشد (چه نقدهایی بر آن وارد است) (آیا اساسا یک نظریه نوین است یا بر داشته های نظریه های قبلی استوار شده است) تحلیل مبانی نظری (و معرفت شناختی) این نظریه نشان می دهد که با توجه به برخی معیارها و تطبیق آنها با دیگر نظریه های موجود، می توان آنرا به عنوان یک نظریه یادگیری به شمار آورد. اتکای این نظریه به دانش ارتباطی (یا دانش توزیع شده)، آن را در قیاس با رفتارگرایی، شناخت گرایي و سازنده گرایي از مبنای معرفت شناختی جداگانه ای برخوردار کرده است. با این وجود این نظریه، هنوز از پشتوانه های تجربی کافی برخوردار نیست، بنابراین بکارگیری آن به ویژه در حوزه طراحی آموزشی نیاز به پژوهش بیشتر دارد. در مجموع این نظریه می تواند به عنوان همکار جدید نظریه های یادگیری نه جایگزین آنها، رهنمودها و کاربردهای زیادی، به ویژه برای یادگیری الکترونیکی در فضای وب به همراه داشته باشد.

کلمات کلیدی:

دانش ارتباطی، دانش توزیع شده، نظریه های یادگیری، دانش، یادگیری، نظریه ارتباط گرایي، یادگیری مشارکتی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/610438>

